

ЛІНЕНКО С. О.,
аспірант кафедри кримінального права,
процесу та криміналістики
(Міжнародний гуманітарний
університет)

УДК 343 (477)

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2021.6.38>

КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ОГОЛОШЕННЯ РОЗШУКУ ПІДОЗРЮВАНОВОГО

Статтю присвячено дослідженню кримінально-процесуальних засад оголошення розшуку підозрюваного. Визначено, що оголошення розшуку підозрюваного є доволі охоплюючою та змістовною категорією, яка включає у себе відповідний комплекс розшукових, оперативно-розшукових, інформаційно-довідкових та інших заходів, що здійснюються за ініціативою слідчого, прокурора, спрямованих на виявлення місцезнаходження осіб, які підозрюються у вчиненні кримінального правопорушення.

Акцентовано увагу на тому, що інститут повідомлення особі про підозру у скоєнні кримінального правопорушення посідає особливе місце у структурі досудового розслідування, адже воно є початковим моментом притягнення особи до кримінальної відповідальності. Тому визначення часу, з якого особа набуває процесуального статусу підозрюваного у кримінальному провадженні, є моментом, який визначає подальше спрямування кримінального провадження та дає сторонам можливості для застосування інших інститутів, передбачених Кримінальним процесуальним кодексом України на стадії досудового розслідування.

На основі дослідження нормативно-правової бази, наукових розробок вітчизняних учених та практиків окреслено проблемні аспекти визначення сутності та змісту «розшуку підозрюваного» та його теоретико-практичне значення у кримінальному судочинстві. Крім того, автором наголошено, що, попри сучасні тенденції, які спрямовано на формування єдиної концептуальної моделі кримінального процесу, поняття «кримінальний процес», будучи досить ґрунтовно розробленим на доктринальному рівні, не використовується в Кримінальному процесуальному кодексі України. Водночас поняття «кримінальне судочинство» має нормативний характер і використовується законодавцем як синонім поняття «кримінальне провадження».

Ключові слова: досудове розслідування, зупинення досудового розслідування, підозрюваний, повідомлення про підозру, процесуальний статус, розшук підозрюваного.

Linenko S. O. Criminal procedural characteristics of the announcement of the search for the suspect

The article is devoted to the study of criminal procedural principles of announcing the search for a suspect. It is determined that the search for a suspect is quite a comprehensive and meaningful category, which includes a set of search, operational and investigative, information and reference and other activities carried out at the initiative of the investigator, prosecutor, aimed at locating suspects, criminal offense.

Emphasis is placed on the fact that the institution of notifying a person of suspicion of committing a criminal offense occupies a special place in the structure of pre-trial investigation, as it is the starting point of bringing a person to justice. Therefore, determining the time from which a person acquires the procedural status of a suspect in criminal proceedings is the moment that determines the further direction of criminal proceedings and provides the parties with opportunities to apply other institutions provided by the Criminal Procedure Code of Ukraine at pre-trial investigation.

Based on the study of the legal framework, scientific developments of domestic scientists and practitioners outlined the problematic aspects of determining the nature and content of the “search for a suspect” and its theoretical and practical significance in criminal proceedings. In addition, the author emphasizes that despite current trends aimed at forming a single conceptual model of criminal procedure, the concept of “criminal process”, being quite thoroughly developed at the doctrinal level, is not used in the Criminal Procedure Code of Ukraine. While the concept of “criminal proceedings” is normative in nature and is used by the legislator as a synonym for the concept of “criminal proceedings”.

Key words: *pre-trial investigation, suspension of pre-trial investigation, suspect, notification of suspicion, procedural status, search for suspect.*

Постановка проблеми. В умовах трансформації матеріально-процесуальних правовідносин на шляху утвердження України у світі як сильної та авторитетної європейської держави, здатної забезпечити сприятливі зовнішні умови для стійкого розвитку і реалізації свого потенціалу, економіки та українського суспільства [6], одне із провідних місць посідає кримінальне судочинство. Такий статус у загальній системі покращення національного процесуального законодавства кримінальне судочинство отримало через своєрідність та особливість його завдань [3, ст. 2].

Між тим комплексна оцінка законодавчих новацій та змін практики здійснення кримінального провадження у процесі широкомасштабного та ефективного реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів [7], ефективного розвитку системи правосуддя та конституційного судочинства [8] задля практичного утвердження і реалізації принципу верховенства права та утвердження правопорядку, який ґрунтується на високому рівні правової культури, діяльності всіх суб'єктів суспільних відносин на засадах верховенства права та захисту прав і свобод людини, а в разі їх порушення справедливого їх відновлення у розумні строки, свідчить про наявність низки не тільки позитивних практик, але й проблемних питань, які потребують нагального вирішення.

У контексті наведеного слід вказати, що, попри сучасні тенденції, які спрямовані на формування єдиної концептуальної моделі кримінального процесу, поняття «кримінальний процес», будучи досить ґрунтовно розробленим на доктринальному рівні, не використовується в Кримінальному процесуальному кодексі України. На відміну від нього, поняття «кримінальне судочинство» має нормативний характер і використовується законодавцем як синонім поняття «кримінальне провадження» [12, с. 25–26]. Так, відповідно до положень ст. 2 Кримінального процесуального кодексу України завданнями кримінального провадження є захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, а також забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура [3, ст. 2]. Поряд із цим глава 2 Кримінального процесуального кодексу України має назву «Засади кримінального провадження», а у ч. 5 ст. 128 Кримінального процесуального кодексу України зазначається, що «якщо процесуальні відносини, що виникли у зв'язку з цивільним позовом, Кримінальним

процесуальним кодексом України не врегульовано, до них застосовуються норми Цивільного процесуального кодексу України за умови, що вони не суперечать засадам кримінального судочинства». Аналогічне випливає зі змісту ч. 1 ст. 221 та ч. 3 ст. 317 Кримінального процесуального кодексу України [3]. Таким чином, у новітньому кримінальному процесуальному законодавстві України поняття «кримінальне провадження» є синонімом понять «кримінальне судочинство» та «кримінальний процес» та означає врегульовану нормами кримінального процесуального законодавства діяльність оперативних підрозділів, слідчого, керівника органу досудового розслідування, прокурора, слідчого судді та суду, яка ґрунтується на передбачених законом засадах, з виявлення ознак складу кримінального правопорушення, досудового розслідування, судового розгляду та вирішення кримінальних справ, що спрямовано на виконання завдань кримінального провадження [12, с. 26].

Необхідно акцентувати увагу на тому, що легальне визначення поняття «кримінальне провадження» закріплене у положеннях п. 10 ст. 3 Кримінального процесуального кодексу України: це досудове розслідування і судове провадження, процесуальні дії у зв'язку із вчиненням діяння, передбаченого законом України про кримінальну відповідальність. Таким чином, ідеться про кримінальну процесуальну діяльність від самого її початку і до кінця, що і утворює зміст поняття «кримінальне провадження». Однак вказане не вичерпує його значення, оскільки окремі частини кримінального провадження також отримали в законі назву відповідних проваджень [12, с. 26].

Беззаперечно, дослідження та зіставлення національних законодавчих конструкцій, які є складниками кримінального процесу, має велике теоретичне та практичне значення. Адже розуміння того, які саме правові інститути кримінального процесу потребують удосконалення та переосмислення, сприяє його удосконаленню не тільки в аспекті вироблення та запровадження ефективного правового механізму захисту прав особи у межах кримінального провадження, який базується на Конституції України, а й концептуальних та прогресивних змін відповідно до європейських правових стандартів у сфері кримінального судочинства. Сказане повною мірою стосується і питання оголошення розшуку підозрюваного. А отже, теоретична та практична значимість проведеного дослідження не викликає сумнівів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Науковими розробками, які охоплюють питання розшуку підозрюваного, займалися такі теоретики та практики, як: А.Г. Гаркуша, І.І. Йовенко, О.В. Калиновський, Б.В. Романюк, Л.Д. Удалова, О.В. Фараон, Н.П. Черняк та ін. При цьому, проаналізувавши науковий масив щодо досліджуваної тематики, можемо зазначити, що майже кожен із дослідників виділяв власну концепцію розуміння «розшуку підозрюваного».

Однак, незважаючи на вже наявний науковий масив стосовно досліджуваного питання, необхідність проведення додаткових наукових пошуків зумовлюється низкою особливостей. Справа в тому, що більшість теоретичних напрацювань зачіпає тільки загальні питання «розшуку підозрюваного», і тільки незначна кількість досліджень є конкретними та вузько-специфічними, спрямованими на вивчення кримінально-процесуальних засад оголошення розшуку підозрюваного. Водночас більшість наукових доробок має тільки теоретичне значення, адже процес масштабного реформування кримінального процесуального законодавства України, що розпочався, зокрема, в межах реалізації Концепції судово-правової реформи в Україні (1992 р.), продовжився у межах реалізації Концепції реформування кримінальної юстиції України (2008 р.) і формально завершився прийняттям у квітні 2012 року Кримінального процесуального кодексу України, став підсумковою низкою новітніх змін, пов'язаних не тільки з докорінною зміною системи кримінального провадження загалом, а й безпосередньо зі зміною правового статусу багатьох його учасників, процесуальної форми здійснення досудового розслідування та судочинства. Як релевантний наслідок цих новацій в Україні почала формуватися правозастосовна практика, що відповідає європейським стандартам захисту прав людини та здійснення правосуддя [4, с. 368].

Водночас доводиться констатувати, що зміни у законодавстві (без їх належного наукового обґрунтування за відсутності системного підходу) не вирішують наявних проблем,

а подекуди навіть створюють нові. А тому натепер дослідження, що пов'язані зі змістовним аналізом питання кримінально-процесуальних засад оголошення розшуку підозрюваного, є надзвичайно своєчасними та актуальними.

Мета статті полягає у проведенні транспарентного моніторингу питання кримінально-процесуальних засад оголошення розшуку підозрюваного.

Виклад основного матеріалу. Варто почати з того, що інститут повідомлення особі про підозру в учиненні кримінального правопорушення посідає особливе місце у структурі досудового розслідування, адже воно є початковим моментом притягнення особи до кримінальної відповідальності. Тому визначення часу, з якого особа набуває процесуального статусу підозрюваного у кримінальному провадженні, є моментом, який визначає подальше спрямування кримінального провадження та дає сторонам можливості для застосування інших інститутів, передбачених Кримінальним процесуальним кодексом України, на стадії досудового розслідування [4, с. 367].

Слід зазначити, що відповідно до положень ч. 1 ст. 42 Кримінального процесуального кодексу України підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому ст.ст. 276–279 Кримінального процесуального кодексу України, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, який передбачено Кримінальним процесуальним кодексом України для вручення повідомлень [3]. Таким чином, відповідно до положень Кримінального процесуального кодексу України особа отримує процесуальний статус підозрюваного у вчиненні кримінального правопорушення у разі: повідомлення особі про обґрунтовану підозру; затримання особи в порядку, передбаченому Кримінальним процесуальним кодексом України, за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення; складення повідомлення про підозру, однак його невручення особі внаслідок невстановлення її місцезнаходження, за умов вжиття заходів для вручення у спосіб, який передбачено Кримінальним процесуальним кодексом України для вручення повідомлень.

Разом із тим у наукових доробках Л.Д. Удалової акцентовано увагу на тому, що набуття «...особою статусу підозрюваного має відбуватися з моменту складання слідчим ... письмового повідомлення про підозру» [13, с. 10]. Відзначимо, що законодавець визнав, що таке повідомлення складається (п. 3 ч. 1 ст. 276 Кримінального процесуального кодексу України) за «нааявності достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення». І в цьому аспекті досить слушною видається думка Н.П. Черняк та А.Г. Гаркуші, які зазначають, що за таких умов повідомлення про підозру є офіційним процесуальним актом, який посвідчує певний юридичний факт: відповідна особа стає підозрюваною у скоєнні кримінального правопорушення. Така особа підозрюється у скоєнні злочину вже з того самого дня, яким датовано цей акт. Письмове повідомлення про підозру вручається у день його складення слідчим або прокурором, а у разі неможливості такого вручення у спосіб, який передбачено Кримінальним процесуальним кодексом України для вручення повідомлень. Видається, що з моменту складення повідомлення про підозру воно набирає законної сили. Таким чином, особа з моменту складення повідомлення про підозру, а не після вручення їй повідомлення *de jure* стає підозрюваною – учасником кримінального провадження в іншому статусі та з іншими процесуальними правами та обов'язками, ніж вона була до цього. Одночасно законодавець, враховуючи реалії практики, пов'язані з неможливістю особи в певних випадках прибути до органу розслідування чи відсутністю її з інших причин, дає змогу вручити повідомлення про підозру після виклику чи доставлення підозрюваної особи до органів досудового розслідування. Вручення повідомлення засвідчує інший юридичний факт. З цього моменту особа має вважатися *de facto* підозрюваною, яку притягнуто до кримінальної відповідальності. Недарма ще 1999 року Конституційний Суд України дав чітке роз'яснення статусу такої особи на цих двох етапах досудового провадження [9; 15].

Деякі вчені дотримуються думки, що під повідомленням про підозру необхідно розуміти процесуальне рішення, яке прийняте стороною обвинувачення та оформлене у вигляді

повідомлення, що відповідає формі постанови, у випадках, передбачених ч. 1 ст. 276 Кримінального процесуального кодексу України [14, с. 8].

Отже, чинний Кримінальний процесуальний кодекс України закріплює підозрюваного як єдиного суб'єкта кримінального провадження, щодо якого триває кримінальне переслідування на стадії досудового розслідування. При цьому норма ст. 281 Кримінального процесуального кодексу України визначає, що, якщо під час досудового розслідування місцезнаходження підозрюваного невідоме або він виїхав та/або перебуває на тимчасово окупованій території України чи за межами України та не з'являється без поважних причин на виклик слідчого, прокурора за умови його належного повідомлення про такий виклик, слідчий, прокурор оголошує розшук такого підозрюваного [3]. Тобто, виходячи із вищезазначеного, законодавець передбачає дві підстави оголошення в розшук підозрюваного: місцезнаходження підозрюваного є невідомим; особа перебуває за межами України та не з'являється без поважних причин на виклик слідчого, прокурора за умови його належного повідомлення про такий виклик.

Якщо ж говорити про поняття «розшук підозрюваного», то слід вказати, що Кримінальний процесуальний кодекс України не містить вказаного поняття та не розкриває змісту зазначеного терміна, незважаючи на те, що відповідне словосполучення вказується у низці його статей (наприклад, ст. 280, ст. 281 Кримінального процесуального кодексу України) [3]. Разом із тим О.В. Калиновський, І.І. Йовенко стверджують, що розшук, відповідно до вітчизняного законодавства, здійснюється у трьох формах: державній, міждержавній, міжнародній [2, с. 20]. Видається, що термін «розшук» підлягає розширеному тлумаченню, оскільки особа може бути оголошена як у державній, так і в міждержавній або міжнародній розшук [11]. При цьому основними відмінними ознаками вказаних форм розшуку є територія його проведення та країни, що мають право здійснювати розшук [1, с. 490].

Отже, аналіз сталих наукових розробок [1, с. 489; 2; 14] дозволяє визначити поняття «розшук підозрюваного» як комплекс розшукових, оперативно-розшукових, інформаційно-довідкових та інших заходів, що здійснюються за ініціативою слідчого, прокурора, спрямованих на виявлення місцезнаходження осіб, які підозрюються у вчиненні кримінального правопорушення.

Аналіз нормативно-правового матеріалу дає змогу стверджувати, що перед тим, як оголосити підозрюваного у розшук, слідчий, прокурор зобов'язаний вжити заходів щодо встановлення його місцезнаходження. Якщо ж у результаті вжитих заходів місцезнаходження підозрюваного встановити не вдалося, оголошується його розшук. При цьому до матеріалів досудового розслідування приєднуються документи, які свідчать про те, що підозрюваний переховується і його місцезнаходження невідоме, а саме: підтвердження про отримання підозрюваним повістки про виклик (у порядку ст. 133 Кримінального процесуального кодексу України); ухвала про здійснення приводу підозрюваного і результати її виконання (відповідно до вимог ст.ст. 140–143 Кримінального процесуального кодексу України); протоколи допитів, інших слідчих (розшукових), негласних слідчих (розшукових) дій, які було проведено з метою встановлення місцезнаходження підозрюваного; довідки (з місця роботи, навчання, медичного закладу) тощо [3].

Не можна не згадати й про те, що у разі, коли досудове розслідування не зупиняється, оголошення розшуку підозрюваного здійснюється шляхом винесення слідчим або прокурором окремої постанови. Якщо ж одночасно з оголошенням розшуку підозрюваного приймається рішення про зупинення досудового розслідування, то про розшук підозрюваного вказується у постанові про зупинення досудового розслідування. І в цьому аспекті варто вказати, що відповідно до положень п. 2 ч. 1 ст. 280 Кримінального процесуального кодексу України оголошення в розшук підозрюваного є однією з підстав для зупинення досудового розслідування [3]. Між тим справедливою видається думка Б.В. Романюка, який зазначає, що нове процесуальне законодавство не лише не удосконалило вказаний інститут кримінального процесу, а й дещо ускладнило його практичну реалізацію порівняно з Кримінально-процесуальним кодексом 1960 року [10, с. 8].

Повертаючись до попередньої дилеми, відзначимо, що згідно з вимогами Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні, у разі якщо підозрюваний переховується від органів досудового розслідування з метою ухилення від кримінальної відповідальності і його місцезнаходження невідоме, слідчий (дізнавач) виносить постанову про зупинення досудового розслідування, яка погоджується прокурором. Якщо досудове розслідування не зупиняється, слідчий (дізнавач) виносить окрему постанову про оголошення розшуку підозрюваного та вживає заходів з його розшуку. У день прийняття такого процесуального рішення слідчий (дізнавач) доповідає про оголошення розшуку підозрюваного керівникові органу досудового розслідування (дізнання) для їх погодження та подальшого направлення керівникові територіального органу, підрозділу поліції або міжрегіонального територіального органу Національної поліції України або його територіального (відокремленого) підрозділу, який здійснює оперативне супроводження кримінального провадження або матеріали діяльності якого стали підставою для початку кримінального провадження, для організації розшуку підозрюваного [5].

До речі, відомості про оголошення розшуку підозрюваного вносяться до Єдиного реєстру досудових розслідувань.

Необхідно також вказати, що здійснення розшуку підозрюваного може бути доручено оперативним підрозділам, перелік яких передбачено положеннями ст. 41 Кримінального процесуального кодексу України. Про це слідчий вказує у постанові про оголошення розшуку. При цьому доручення слідчого, прокурора щодо проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій є обов'язковими для виконання оперативним підрозділом. Разом із тим під час виконання доручень слідчого, прокурора співробітник оперативного підрозділу користується повноваженнями слідчого. Однак співробітники оперативних підрозділів (крім підрозділу детективів, підрозділу внутрішнього контролю Національного антикорупційного бюро України) не мають права здійснювати процесуальні дії у кримінальному провадженні за власною ініціативою або звертатися з клопотаннями до слідчого судді чи прокурора (ст. 41 Кримінального процесуального кодексу України) [3].

Що стосується кримінальних проваджень про тяжкі та особливо тяжкі злочини, в яких підозрюваного оголошено в розшук, то на нормативному рівні закріплено, що слідчим вносяться за погодженням з прокурором клопотання до слідчого судді про дозвіл на затримання підозрюваного з метою його приводу для участі в розгляді клопотання про застосування запобіжного заходу [5].

Інструкцією з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні також визначено, що організація розшукової роботи покладається на керівників оперативних підрозділів. Після зупинення досудового розслідування у разі переховування підозрюваного від органів досудового розслідування з метою ухилення від кримінальної відповідальності оперативний підрозділ щомісяця письмово інформує слідчого (дізнавача) про заходи, ужиті для встановлення його місцезнаходження. У разі необхідності керівникові органу досудового розслідування (дізнання), а також слідчому (дізнавачу) дається можливість ознайомлення з матеріалами оперативно-розшукової справи (з додержанням режиму секретності) [5].

Додатково зауважимо, що в контексті оновлених нормативних приписів зупинене досудове розслідування відновлюється постановою слідчого, прокурора, якщо підстави для його зупинення перестали існувати (у тому числі місцезнаходження підозрюваного встановлено).

Висновок. Отже, оголошення розшуку підозрюваного є доволі охоплюючою та змістовною категорією, яка включає у себе відповідний комплекс розшукових, оперативно-розшукових, інформаційно-довідкових та інших заходів, що здійснюються за ініціативою

слідчого, прокурора, спрямованих на виявлення місцезнаходження осіб, які підозрюються у вчиненні кримінального правопорушення.

На жаль, законодавчі новели не сприяли ефективному захисту прав і свобод особи, підозрюваної у вчиненні кримінального правопорушення, при цьому спричинивши багато складнощів у правозастосовній практиці. З приводу цього правниками цілком слушно наголошено, що в чинному Кримінальному процесуальному кодексі України міститься низка дефектів, наочним свідченням чого є практика його правозастосування. Однак, як свідчать реалії сьогодення, не слід зупинятися на вже досягнутих результатах та завжди треба пам'ятати про глобальну мету – створення дієвої системи кримінальної юстиції, яка здатна забезпечити безпеку громадян, захист їхніх прав і свобод, а також інтересів суспільства й держави від кримінальних правопорушень. А тому необхідно продовжувати вдосконалювати кримінальну процесуальну сферу, застосовуючи нові, актуальніші доробки з тією метою, щоб у тому числі процес реалізації прав і свобод особи, підозрюваної у вчиненні кримінального правопорушення, не викликав складнощів у практичній реалізації.

Список використаних джерел:

1. Гузела М. Проблема розшуку підозрюваного у процесі кримінального провадження: деякі аспекти міжнародного співробітництва. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: Юридичні науки. 2016. № 855. С. 487–493.
2. Калиновський О.В., Йовенко І.І. Особливості взаємодії органів внутрішніх справ України та іноземних держав щодо розшуку підозрюваних (обвинувачених). *Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)*. 2013. № 2. С. 18–26.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. *Офіційний вісник України*. 2012. № 37. Ст. 1370.
4. Максименко А.С. Особливості формування інституту повідомлення про підозру в кримінальному процесі України. *Кримінальне судочинство: сучасний стан та перспективи розвитку* : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. (Київ, 28 трав. 2021 р.). Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2021. С. 367–370.
5. Про затвердження Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами Національної поліції України в запобіганні кримінальним правопорушенням, їх виявленні та розслідуванні : Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 07.07.2017 р. № 575. *Офіційний вісник України*. 2017. № 67. Ст. 2019.
6. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 30 липня 2021 року «Про Стратегію зовнішньополітичної діяльності України» : Указ Президента України від 26.08.2021 р. № 448/2021. *Офіційний вісник України*. 2021. № 70. Ст. 4418.
7. Про Стратегію реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015–2020 роки : Указ Президента України від 20.05.2015 р. № 276. *Офіційний вісник України*. 2015. № 41. Ст. 1267 (втратив чинність).
8. Про Стратегію розвитку системи правосуддя та конституційного судочинства на 2021–2023 роки : Указ Президента України від 11.06.2021 р. № 231/2021. *Офіційний вісник України*. 2021. № 48. Ст. 2963.
9. Рішення Конституційного Суду України у справі № 1-15/99 за конституційним поданням Міністерства внутрішніх справ України щодо офіційного тлумачення положень частини третьої статті 80 Конституції України (справа про депутатську недоторканість) від 27 жовтня 1999 року № 9-рп/99/. *Офіційний вісник України*. 1999. № 44. С. 2193.
10. Романюк Б.В. Зупинення досудового розслідування з підстав, передбачених п. 2 ч. 1 ст. 280 Кримінального процесуального кодексу України. *Віче*. 2014. № 6. С. 8–11.
11. Трекке А. Міжнародний розшук очима суддів ВАКС: чи потрібен їм Інтерпол? URL: https://zib.com.ua/ua/142473-mizhnarodniy_rozshuk_ochima_suddiv_vaks_chi_potriben_im_inte.html.
12. Трофименко В.М. Співвідношення понять «кримінальне судочинство» та «кримінальне провадження» за КПК України. *Актуальні проблеми доказування у кримінальному*

провадженні : матеріали Всеукр. наук.-практ. Інтернет-конф. (27 листоп. 2013 р., м. Одеса). Одеса, 2013. С. 25–29.

13. Удалова Л.Д. Деякі проблемні питання правозастосування кримінального процесуального законодавства. *Актуальні питання кримінального процесуального законодавства України* : матеріали міжвузівської наукової конференції, м. Київ, 26 квітня 2013 р. Київ : «Алерта», 2013. С. 8–12.

14. Фараон О.В. Повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення : автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Київ, 2017. 20 с.

15. Черняк Н.П., Гаркуша А.Г. Зупинення досудового розслідування у зв'язку з оголошенням у розшук підозрюваного. *Jurnalul juridic national: teorie si practica*. 2018. № 3. С. 137–140.

